

Miroslav Nepodal jako modřanský svědek téměř stoletý

18.6.2026 - Martina Jesenská | Městská část Praha 12

Miroslav Nepodal, dlouholetý konstruktér v místním podniku Mikrotechna, se narodil v roce 1930. V Modřanech stále žil a pracoval, a nebýt reálného socialismu, mohl je proslavit po celém světě. Jeho pozoruhodné vzpomínky zahrnují velkou šíři časovou, ale i odbornou, a tak naše hovory trvají hodiny a hodiny. Je skvělé, když se mi k nim podaří přizvat další účastníky, kteří přispívají svým rozhledem. Třeba mladšího kolegu konstruktéra nebo odborníka na letectví, pilota, přírodovědce nebo myslivce. To pak jen se zatajeným dechem poslouchám a zaznamenávám neobyčejné příběhy a také esence životní moudrosti. Následující mozaika otázek z těchto hovorů je vybrána speciálně pro čtenáře Novin Prahy 12.

Jaké jsou Vaše nejranější vzpomínky na Modřany?

Byla to taková větší vesnice, kde se všichni znali, nebo dokonce byli příbuzní. Bydleli jsme tehdy poblíž volného prostranství, na kterém byla později postavena měšťanská škola (nynější ZŠ TGM) a ten plácek využívali místní fotbalisté, fascinovaly mě jejich „vysoké míče“. Po hlavní ulici jezdily už občas autobusy a jejich světla večer vykreslovala podivuhodné obrazy na strop pokoje, kde jsem usínal. Když jsem byl v páté třídě, rozrušila Modřany mimořádná událost: komediantům a kolotočářům, kteří tábořili u řeky, utekla opice a zamířila na cukrovarský komín. Nahoru jí to šlo pěkně, ale dolů vůbec. Zachránil ji mladý pokrývač, který se nebál za ní vylézt.

Badatelství Vám bylo blízké od dětství, už v předškolním věku jste potřeboval prozkoumat fungování rozhlasového přijímače.

To bylo už v novém domě, který si naši postavili v Tylově čtvrti. Na poličce nad kanapem jsme měli pěknou třílampovku Telefunken. Vrtalo mi v hlavě, jak se ty lidi dostali do rádia tak tenkým drátem. Vzal jsem tři hřebíky, vytáhl vidlici rádia a do každé dírky strčil jeden hřebík. Třetí jsem k nim spouštěl na provázku. Zablesklo se a já se lekl tak, že jsem spadl z toho kanape. Po tomto ohromujícím pokusu jsem dal vše do původního stavu, až na to, že rádio už nehrálo, spálil jsem pojistku. To zase začalo vrtat v hlavě tatínkovi. Jak se to mohlo stát? Nikdy jsem se nepřiznal.

Na konci 2. světové války Vám bylo patnáct let. Jak jste vnímal atmosféru té doby?

Už 4. května jsme šli s partou kluků kramlemi odrbávat německé nápisy. Když jsme se z rádia dozvěděli, že sovětská armáda je v Modřanech, šli jsme se konečně po pěti dnech podívat ven, ale u sokolovny jsme zaslechli střelbu a maminka nás okamžitě zahnala zase zpátky domů. Později se rozneslo, že to byl zastřelen strážmistr Pekárek, který hlídal německé zajatce a chtěl jen zastavit horlivého sovětského vojáka a domluvit se. Takže z mého pohledu se žádné velké vítání osvoboditelů u nás nekonalo. Nevzpomínám rád na akce revolučních gard, jak vybíraly místní Němce nebo lidi, kteří k nim měli blízko. V paměti mám pronásledování starého flašinetáře, které se odehrávalo naproti našemu domu. Jeho dcera se prý přihlásila k Němcům, a to stačilo k tomu, aby mu na záda vápnem namalovali hákový kříž a hnali ho po hlavní ulici směrem ku Praze.

Jste autorem celkem osmnácti patentů. Jak došlo k podání prvního?

Po absolutoriu odborné školy strojnické jsem nastoupil do Mikrotechny a tam se zapojil do

zpracování úkolu, který se týkal umělého horizontu do letadel. Konkrétně šlo o indikátor provozních otáček. Vedoucí konstruktér Ing. Jan Heissiger moje řešení ocenil a řekl, že by to stálo za patentování. On mi také řekl postup, jak se to má udělat, podalo se to a já šel na vojnu. Sloužil jsem nejdříve v Mladé u Milovic a měl jsem být palubní střelec, protože jsem měl zkušenost z létání na bezmotorových letounech na Točné. Pak se ale objevila možnost udělat si kurz leteckých mechaniků, a tak jsem se dostal do služby na letiště ve Kbelích. Mezi tím byl patent udělen a Mikrotechna ještě chtěla rozšířit patentovou ochranu i do USA, takže se odehrála scénka jako z filmu. Do Kbel si pro mě přijeli (nepochybně i v doprovodu soudruhů z STB) a já v uniformě vojáka československé armády odpřisáhl na americké ambasádě, že jsem to nikde nezkopíroval, že jde o moji originální myšlenku.

Zmínil jste létání na Točné. Jak to probíhalo?

Odehrávalo se to na svahu pod usedlostí Nouzov. Sešlo se nás vždycky tak asi deset modřanských „kluků“, kteří měli předchozí praxi jako modeláři. Vytáhli jsme kluzáky Aeroklubu ze stodoly na kopec, napnuli gumová lana do věčka, můžete si to představit jako takový prak. Po uvolnění lan letadlo ulétlo asi v padesátikilometrové rychlosti několik set metrů. Šlo o to, udržet rovnováhu a nezabořit se třeba křídlem do země, ale jinak to byly spíš skoky než lety. Jiné to bylo s použitím navijáku, to už jsme se dostávali do výšky kolem tří set metrů. Tímto tréninkem na poli pod Čihadlem jsme v prvních letech po válce získávali pilotní průkaz úrovně A a B.

Neprobrali jsme Vaše vynálezy, chytrá technická řešení, zajímavé pracovní zahraniční cesty ani údiv pořadatelů mezinárodní konference, že nejste inženýr.

Nikdy jsem se nikam necpal, ale vždycky jsem se „prozradil“ nalézáním přínosného technického řešení. Od malička mě zajímalo všechno, co se točí. Musel jsem se ale naučit si vybírat, čemu se vážně věnovat, všechno se dělat nedá.

Pane Nepodale, děkuji Vám moc za Vaše vzpomínky. Víím, že někdy není vůbec lehké oživit staré příběhy a vracet se v myšlenkách k lidem i k těm nejbližším, kteří už tu dnes s námi nejsou. Budu se těšit, že se k našim dalším hovorům bude stále někdo mladší přidávat a společně se nám podaří uchovat cenná poselství z minulosti.

Ať se daří.

Martina Jesenská

Kronikářka v Praze 12

https://www.praha12.cz/vismo/dokumenty2.asp?id=118789&id_org=80112